

Jégzajlás

*Ahogy vonulnak végtelen csapatban,
hol összeáll egy-kettő, hol leválik:
hallgatni kell a rakpartról sokáig,
a mondanivaló kifogyhatatlan!*

*Szavuk öröknek vélik és igaznak
szánván bajukra gyógyírnak s vigasznak.
Mind költők! Hangjuk visszhangzik a MÁBAN,
és elnémul az Idő folyamában.*

Pannonia Superior, vonatablaktól

*Egy pásztort látnék, egy gulyát,
bár egy tucatnyi bamba birkát!
— Nem szólnak már a furulyák,
és a mezők íratlan irkák.*

TORNAI JÓZSEF

Húsvéti menyegző

*Vizek zubogása alatt
boldog vőfélyek a halak.*

*Első párján vörös kakas
apokaliptikus lovas.*

*Kovács-izapot, magot önt
dögök szemébe a göröngy.*

*Lecsapna már a sorvadás:
csontos gallyakra ül a nász.*

*Fehér hasad, növény öled
fogyóhold csőrétől remeg.*

*Szerelmünk fűnyomaiból
a róka éjt, vért szimatol.*

Vadgalamb-tojás-mámoron
bűg napig a lakodalom.

Fészekben napsugár-csírák
emelgetik Gyönyör-királyt.

A föltámadást mindenütt
zsoltáruul éneкли a rügy.

Barka pattan, mézgacsepp hull
csillagüres álmokon túl.

Poros szelek hömpölyögnek,
borítanak szoknya-völgyet.

Jönnek arcomat edzeni
a termékenység nedvei.

Ofélia a vizeken
új méhkirálynő-szerelem.

Tenyeremen jácint-nyakad
halált-béklyózó ámulat.

Kanca-habos menyasszonnyal
száll isten a virágorban.

Deres, süvítő önvád

Rossz teremtmény vagyok én:
az eszem nem fehéren izzó acélszál,
sejtelmeim se elég veszélyesek.

A történelmet kéne kifárasztani
s nem látok tovább az ingem fehérségénél.

Kinek elég, ha a hatalom
titkosírásába beleolvasok
s káromkodásomat a hajnali folyókba ontom?

A jövendőnket nem merem kinvallatni
s néha bután az égig emelkedek,

örökké lemondva a földről,

de fősvényen fáj a szívem mindenkiért,
ki lehetne boldog jegenye-csúcsa
a közös gallyfészek-hazának,

hol én is leszek majd
koraőszi vadliba-jelkiáltás
a nádbugás hókonyokon.

Hova fussak az önvád
golyó-kaparta tisztásairól?

Vagy csak figyelni lehet, meredni
az éjszakai repülők ég-hosszú fény-hasadásaira,
üveges szemet tágítva
a púposodó hófürgetegre,

és ráborulni isten hideg ölére,
mint deres, süvítő gödrébe a kutya?

DÖBRENTEI KORNÉL

Nevető Jézus

Káin szíve újra felhőtelen;

*mázsás esőcseppek zúzzák aszályló
szemünk, szivárványt sóhajtunk az
égre, míg zsoldárpeckelte szánkba
belezuhog álmrohasztó veritéke
a mennynek, velünk nőnek sebeink,
angyalt égető máglyák a rózsák,
hullaszag árad az őszből, mázsás
esőcseppek zúzzák szemeink,
zászlókban a hit napfogyatkozása,
a ragály fekete hullámai
porlasztják homlokunk: a gondolat
domborműveit, sárszaggató
körmök holdjairól szomorú
ragyogás fertőzi a földet,
az üvöltés tengerjárása minden
torokban, aztán a tél margarétaszűz
kényszerzubbonya, a kénszagú
csillagokkal kivert csöndben karácsonyfa
ékesül égről letépett madarakkal,
akikben megölve már a messzeség,
túlelő drótok a láthatár
szélénél —*

*Koponyánkon ha pisztolylövés
tör lyukat, a kised Jézus
a szörnyű kürtön át ránk nevet,
és löporfüstből eresztett, koravén
szakállá tisztára söpri a szívünk.*